

Bitka za Sjeničku kosu i Orahov brijeg

Zimski je dan. Otac i ja žurimo kroz groblje. Uske staze su zaleđene i skliske. Hladnoća nas štira za obraze, a oblaci pare koji nam izlaze iz usta formiraju male kapljice ispod nosa. Poneka pahulja nam promakne ispred očiju, ali nam brže promiču mezari pored nas. Čini mi se da ih ima bezbroj, poredani kao vojnici jedan do drugog, nijemi čuvari naše historije. Okliznula sam se i pala pored jednog mezara. Dok mi je otac pomagao da ustanem, pogled mu je stao na natpisu mezara. Zastao je, nekoliko trenutaka ukočenim pogledom gledao u natpis, onda sjetno uzdahnuo, a iz oka mu se otela suza. Ja sam bila iznenađena. Pogledala sam u pravcu očevog pogleda. Gledao je u natpis na mezarju. Pisalo je „Hamdija Halilović“. To ima mi je bilo poznato, pa sam upitala oca ko je to bio. Rekao mi je da je taj čovjek bio mladi ljekar u njegovoj jedinici.

Zatim mi je ispričao priču, priču o čovjeku koji je volio život, mladost, ljude i vjerovao u njihovu ljubav. Pričao je o njegovoj požrtvovanosti, o nesebičnom davanju drugima, o tome koliko je bilo unesrećenih kojima je pomogao, o tome koliko je života spasio. Svojom vedrinom i veselošću želio je ublažiti tragedije koje je ratni vihor sa sobom nosio. Njemu se te ljudske tragedije i patnje teško padale jer ih je osjećao kao svoje poraze. Tako je bilo i onog dana kada je poginuo. Granata je teško povrijedila jednog borca na Sjeničkoj kosi, geler mu je otkinuo nogu. I pored velike požrtvovanosti doktora Hamdije i njegove ekipe, on je smrtno stradao. Potreseni gubitkom čovjeka kojeg su dobro poznavali, nisu se mogli pomiriti sa činjenicom da sahrane nekompletno tijelo. Odlučili su potražiti nogu na mjestu ranjavanja. Iako su ga upozoravali da je veoma opasno, da se očekuje još ranjavanja, otišao je. I nije se vratio. Sudbina se poigrala s njegovim životom. Nažalost, neprijateljska granata je ugasila njegov mladi život. Uništila je planove, njegove iluzije o jednakosti među ljudima bez obzira na rasu, naciju, boju kože, o svemu što su ga učili tokom života. Prekinute su njegove nade da će rat prestati i da će ponovo vidjeti oca, majku, sestru, rodno mjesto, prijatelje s kojima je radio, djevojku na koju je mislio, da će otići na specijalizaciju, liječiti ljude i pomagati im. Međutim, sve je zaustavljeno tog decembarskog dana 1993.

Prošlo je toliko vremena od tada, ali moj otac kaže da lik borca, heroja, ljekara Hamdije, još živi i s njegovim ratnim drugovima. Još se sjećaju njegovog visokog stasa, blagih očiju i njegove ljudskosti. Eto, to je bila priča o jednom od mnogih heroja koji su se borili za našu mahalju, za naš narod, za našu Domovinu.

**Nada Gljiva VIII-3
OŠ „Zajko Delić“
Vogošća**